

CAPÍTOL 1

Quan l'aeromòbil va deixar arrere un pujol, davant dels ulls de David va aparéixer de sobte aquella enorme massa verda. Per un moment, li va semblar que estava contemplant un estrany i enorme ésser viu, endormiscat enmig del camp. Els batecs del cor s'acceleraren mentre, atordit, lluitava inútilment per aturar la marxa del vehicle que l'acostava a aquella presència amenaçadora. Només quan era més a prop s'adonà de què veia. El bosc s'estenia davant seu, immens i compacte, i ocupava tot l'espai que podia abastar la seua mirada.

La visió d'aquella arbreda inacabable el va deixar atabalat. Era la primera vegada que s'enfrontava a una immensitat com aquella, tan diferent dels boscos que estava acostumat a veure als hologrames o als jocs de realitat virtual. Es va sentir dominat per una atracció sobtada, com si d'aquell bosc emanara un estrany magnetisme que li impedira continuar el viatge a ninguna part en què s'havia embarcat després de separar-se de sa mare, feia ja quasi dues hores.

Va aturar l'aeromòbil i hi va romandre parat durant uns minuts, contemplant la vasta massa d'arbres que semblava començar de sobte, com si hi haguera una línia imaginària, una frontera que marcara la separació entre els prats i el bosc. Tot era estranyament tranquil però David no podia evitar la sensació que només era una aparença, impressionat encara per la densa massa vegetal que contemplava.

Més enllà dels primers arbres, l'interior del bosc deixava entreveure una realitat fosca i inquietant. Fins a on es devia estendre aquella selva?

Va enlairar el vehicle fins a situar-se a uns vint-i-cinc metres d'altura, prou per a poder contemplar tota l'arbreda, que ara se li ofería amb tota la grandesa, com un enorme cercle fosc de vores irregulars, que destacava entre el verd més clar, quasi groc, dels prats que el rodejaven.

Li vingueren a la memòria les imatges de *Wild Forest*, aquell apassionant joc de RV que tant li havia costat de dominar. Va recordar els dies que havia passat davant la pantalla, amb tots els sensors connectats, intentant una vegada i una altra superar els diversos nivells, cada vegada més difícils, fins a descobrir del tot els enginyosos trucs que havien ordit els programadors. Finalment, ja era capaç de travessar el bosc amb qualsevol dels vehicles opcionals, a tota velocitat, evitant els arbres i els nombrosos perills que apareixien en el trajecte. Però allò que ara tenia davant no era una imatge en la pantalla; era la realitat, en aquell bosc no tindria l'oportunitat de tornar-ho a intentar si cometia algun error.

La inquietud que l'havia envaït des del principi va deixar pas, ara, a una intensa excitació. Quant de temps li costaria travessar el bosc de part a part amb el seu vehicle? Podria evitar els arbres amb la mateixa habilitat amb què ho feia en el joc de RV, sense xocar amb cap tronc? Seria capaç d'aconseguir l'habilitat que ja havia assolit a la pantalla? Què podia perdre si ho provava?

Sabia que allà no trobaria trampes ni enemics virtuals; però, en canvi, hi havia els troncs dels arbres, i les branques baixes, imprevisibles, que hauria d'evitar. Tampoc no hi

havia quadres de programació, de manera que David va decidir fixar ell mateix unes regles i uns paràmetres adequats: travessaria el bosc amb l'aeromòbil, a una velocitat de seixanta quilòmetres per hora, per la part més ampla i en línia recta i només s'hi permetria desviaments imprescindibles per esquivar els arbres que li barraren el pas. S'imposà el repte de no passar més de deu minuts en el trajecte. Seria capaç de rebaixar aquest temps?

Va posar els peus sobre l'herba del prat, dominat ja per la impaciència, i va programar el controlador de velocitat de forma que només poguera oscil·lar entre cinquanta-cinc i seixanta quilòmetres per hora. Va pensar un instant en sa mare, en la possibilitat que volguera comunicar-se amb ell en qualsevol moment; va traure l'ordinador de la butxaca i el va apagar, no volia que ningú l'interrompera mentre s'enfrontava a aquell repte. Després es va situar a uns vint metres de l'entrada del bosc i buscà amb la mirada alguna mena de camí natural que li servira de punt de partida per endinsar-se en el bosc. Va prémer el botó d'arrancada i s'endinsà en l'arbreda com una fletxa.

En fer-ho, tingué la sensació fugaç que entrava en un laberint. El camí que havia triat al principi, no ho era i només el va poder seguir uns instants; de seguida hagué de posar en joc tota la seua destresa per a evitar xocar contra els arbres que s'interposaven constantment en la seua trajectòria. Va comprovar, amb plaer, que allò era molt diferent de la realitat virtual; a cada pas apareixien dificultats afegides amb les quals David no comptava i que compensaven l'absència dels enemics o de les trampes, tan presents en *Wild Forest* o en d'altres jocs semblants.

L'aeromòbil avançava entre la massa d'arbres a la velocitat programada, mentre David sentia com augmentava l'excitació dins del seu cos. Però estava tan concentrat que a penes podia fixar-se en els detalls; la seua única preocupació era evitar els obstacles que s'interposaven en el seu camí i ho feia amb una habilitat que li donava més i més confiança en ell mateix. Va agafar amb força els comandaments de l'aeromòbil i va cridar de satisfacció. Allò era mil vegades més emocionant que el millor programa de rv. I les sensacions? No era només l'aire que li acariciava la cara i li esbullava els cabells. Era també aquella olor: el bosc exhala una aroma o, més ben dit, una mescla d'aromes que no era capaç d'identificar però que rebia amb la satisfacció d'estar vivint una experiència diferent a totes les anteriors. I, a més, hi havia la llum, molt més aconseguida que en els hologrames més sofisticats. Una llum que s'obria pas entre els arbres i que, de vegades, aconseguia arribar a terra i n'illuminava alguna zona, fent lluir l'herba com si fóra un tresor extraordinari.

De sobte, una cosa va eixir d'un forat en un arbre pròxim. Era un mussol enorme, que va iniciar un vol lent i pesat, potser espantat pel bronzir de l'aeromòbil. David, sorprès per aquella presència inesperada, volgué evitar-lo i es va desviar lleugerament cap a la dreta. De seguida s'adonà d'aquella branca, perillosament baixa, que s'interposava ara en la nova trajectòria. La possibilitat d'un impacte li va passar pel cap un instant. En la pantalla, significaria la mort, l'eliminació, tornar a començar el joc des del principi. Però David sabia que allò que tenia davant, cada vegada més a prop, era real.

Una sobtada sensació de perill li va recórrer el cos a la velocitat d'un llampec i tots els seus sentits es posaren alerta. Va girar els comandaments cap a l'esquerra, sobtadament, per a tractar d'evitar la branca, mentre s'hi encongia en un intent desesperat de protegir-se. Però la maniobra no va ser suficient i no va poder evitar l'impacte.

Quan la branca li va pegar al front va sentir un dolor intens i li va semblar que alguna cosa es trencava dins del seu cap. El xoc el va desequilibrar de tal manera que li va fer abandonar els comandaments de l'aeromòbil. Va notar que queia i tingué temps de veure, en uns instants eterns, com el vehicle continuava la seua trajectòria sol, ja sense conductor, i acabava xocant, enmig d'un gran estrèpit, contra el tronc d'un castanyer molt gran.

El terra, a pocs centímetres dels seus ulls, li va semblar un llit d'herbes tou i acollidor. Va intentar protegir-se amb els braços, amb un moviment instintiu, però no va poder evitar l'impacte violent contra terra. L'estora tova només era un miratge i David va sentir el dolor del nou colp en tot el cos, més intensament al muscle dret i al cap.

De primera hora, atordit per l'accident, va pensar que s'havia escapat d'una bona. Va notar el silenci del bosc al seu voltant i hi va experimentar una sensació de placidesa, com si l'envaïra una pau estranya. Per què l'envoltava ara la foscor?

Va tractar d'obrir els ulls. Però així que va fer un moviment amb el cap el va atordir la sensació que la terra sencera començava a balancejar-se. Va notar unes punxades fortes al cervell i unes nàusees irrefrenables que li pujaven des de l'estómac, com si volguera vomitar. Després, el terra va començar a fer voltes i David va notar que entrava en un

remolí fosc que se l'engolia, sense que poguera evitar-ho. De manera que es deixà portar, mentre notava que tot desapareixia al seu voltant.

Quan va començar a recuperar la consciència, va creure que era al llit del seu dormitori; tingué la sensació que despertava d'un son profund, que tornava d'un viatge a través d'un estrany túnel en tenebres. Només desitjava continuar amb els ulls tancats, continuar com estava en aquell moment, poder dormir tant com volguera. Va sentir, o va creure que sentia, una veu que li parlava de prop. No era el so familiar de les paraules de sa mare, era una veu masculina. David va tractar de posar atenció a les paraules que li deien, però no va ser capaç d'entendre'n cap.

Com que les veus venien de la seua dreta, va tractar de dirigir la mirada en aquella direcció. Per què li costava tant d'obrir els ulls? O era que ja els tenia oberts però tot estava fosc? Vencent l'immens cansament que sentia, va moure el cap i, per un instant, els va obrir. Li va semblar veure unes ombres que es movien al seu voltant, però no tingué un altre remei que tornar a tancar els ulls perquè notà una altra vegada la sensació insuportable que tot girava dins del seu cervell. Encara que no era només dins del cervell, perquè, ara, li semblava estar nugat a una plataforma que es balancejava violentament, sense que poguera fer res per evitar-ho. Amb molta por per tot allò que li passava, les seues mans buscaren alguna cosa on agafar-se, alguna cosa que li permetera evitar la caiguda, però només va poder arrancar de terra uns brins d'herba, que es quedaren enredats entre els seus dits.

Va tractar d'incorporar-se i aleshores el vertigen es va tornar insuportable i el va obligar a mantenir-se ert, completament immòbil. El va envair una sensació angoixant d'indefensió que no el deixava pensar en una altra cosa. Hi hagué un moment en què li va semblar que l'agafaven pels peus i pels muscles i que l'aixecaven de terra. Però no va poder sentir res més perquè ara tot tornava a girar i girar dins del seu cap, mentre el seu cos queia i queia per aquell tobogan de negror que se l'engolia i que pareixia no tenir fi.